

**Chương 654: Thảm Hoạ Cổng (83) - Cảm Xúc Của Quá Khứ
Và Hiện Tại
(Số từ: 3857)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

07:27 AM 21/12/2023

Thực sự, đó là một khoảnh khắc rất sốc và phức tạp.

Tuy nhiên, khi Adriana nhìn thấy Reinhardt, mọi mối quan tâm và tình huống khác bay ra khỏi đầu cô, khiến nó hoàn toàn trống rỗng.

Mọi suy nghĩ khác đều tan biến.

Vì vậy, cô không khỏi lao tới Reinhardt và ôm lấy anh.

Cô đã nghe nói rằng anh đang an toàn ở đâu đó, và cô biết rằng anh đã xuất hiện trong Cung điện Hoàng gia.

Cô biết anh đã an toàn.

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt anh, cô không khỏi ôm chặt lấy anh, cảm giác nhẹ nhõm tràn ngập đã đẩy mọi thứ khác sang một bên.

—Và sau đó.

Dần dần, những suy nghĩ bắt đầu lấp đầy tâm trí trống rỗng của cô.

Cô đã ôm anh quá chặt.

Và Reinhardt cũng ôm chặt lấy Adriana.

Đó là một cuộc hội ngộ vui vẻ, nhưng.

"..."

"..."

Dần dần, nó trở nên khó xử.

Cái ôm mãnh liệt đến mức khiến họ có cảm giác như thể họ là anh em ruột thịt bị chia cắt bởi chiến tranh, khiến tình hình càng trở nên khó chịu hơn.

Họ đã bao giờ thân thiết thế này chưa...?

Không thể tránh khỏi sự thắc mắc.

Mặc dù cô đã ôm anh một cách bốc đồng vì vui mừng nhưng họ không biết nên buông ra khi nào nên họ đã do dự cho đến khi Adriana cần thận thả tay ra trước.

"À... ờm..."

"Vâng tốt thôi..."

Mặt họ đỏ bừng khi họ lùi lại và lắp bắp một cách lúng túng.

Adriana không thể không cười trước sự vô lý của tình huống này, mặc dù bản thân cô cũng thấy nó hơi buồn cười.

Vì lý do nào đó, một cảm xúc trào dâng từ sâu trong lồng ngực cô.

Anh từng là một sinh viên khó chịu, thường xuyên gây ra những náo động lớn.

Tuy nhiên, biểu hiện cô thường thấy nhất ở anh chính là biểu hiện này.

Khi anh không thể chạy đàng hoàng, khi anh không biết gì về chiến đấu.

Đó là biểu hiện mà anh ấy luôn mang khi đó.

"Cậu không hề thay đổi, Kouhai."

Nghe những lời đó, Reinhardt nghiêng răng.

Như thể anh đang cố gắng kìm nén cảm xúc dâng trào.

Dù biết anh là Ma Vương nhưng đối với Adriana, Reinhardt vẫn là một Kouhai vụng về không biết gì nhưng lại tràn đầy tự tin.

Chưa hết.

Sau đó, anh đã liều mạng để cứu cô. Phải rất lâu sau cô mới phát hiện ra rằng chính Reinhardt đã làm điều đó.

Thậm chí sau này, anh còn trở thành nhân vật chính của những sự kiện kinh hoàng.

Giờ đây anh đồng nghĩa với những sự kiện kinh hoàng, và khi thấy anh đã triệu tập cô thông qua Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ, Adriana biết rằng điều gì đó mà cô không thể hiểu được đang xảy ra.

Cô vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra và tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này.

Nhưng Adriana không thể không biết.

—Kouhai.

Chỉ với một từ đó.

Chính xác thì anh ấy cảm thấy thế nào với một từ đó.

Khi mắt anh đỏ hoe và anh cố gắng kìm nén thứ gì đó sắp bùng phát.

Rằng người trước mặt cô không phải là Ma vương, mà là Reinhardt của Temple, người thực sự mà cô luôn mong muốn.

Cô không thể không biết điều đó.

Nếu không, một từ đó đã không khiến ánh mắt anh hoài niệm đến vậy.

Lúc đầu, Adriana rất ngạc nhiên và vui mừng khôn xiết nên đã ôm Reinhardt một cách mãnh liệt.

Lần này cô cẩn thận ôm lấy đầu anh.

“Kouhai, cậu vất vả rồi.”

"..."

Cái ôm thứ hai tràn ngập những cảm xúc khác với cái ôm đầu tiên.

Không phải niềm vui mà là sự lo lắng và an ủi.

Adriana là một sự tồn tại đặc biệt hơn đối với Ma vương hơn những gì cô có thể tưởng tượng.

Đó là thời có những bí mật nhưng không có sức mạnh nào để che giấu chúng.

Những ngày đó, anh thực sự yếu đuối và không biết gì cả; Đặc điểm nổi bật duy nhất của anh là tính khí thất thường.

Trước bất kỳ ai khác trên thế giới, trước Ellen Artorius, là Adriana.

Cô đã nhìn thấy mặt yếu đuối của Ma vương và là người đầu tiên hướng dẫn anh.

Không chút do dự, cô nắm lấy tay một người cực kỳ đáng ghét, tính tình tồi tệ và ấn tượng ban đầu thậm chí còn tệ hơn.

Đó là lý do tại sao, hơn những gì cô có thể tưởng tượng, Ma vương không thể không coi Adriana như một người đặc biệt.

Đối với Ma vương, Adriana là người duy nhất.

“Vâng.” Ma vương nói, được bao bọc trong vòng tay của Adriana.

Adriana là người duy nhất trên thế giới có thể nhìn thấy khía cạnh dễ bị tổn thương của anh.

"Thật là khó khăn." anh thừa nhận.

Trước câu trả lời thành thật của anh, Adriana đã kìm nước mắt và ôm lấy Kouhai của mình, người mạnh mẽ hơn bất kỳ ai khác nhưng thực ra cũng mỏng manh hơn hết thảy, thậm chí còn dễ tổn thương hơn.

Cuộc hội ngộ của họ không đầy nước mắt, nhưng gần như vậy.

Trên cánh đồng ngập ánh trăng, Reinhardt và Adriana ngồi cạnh nhau.

Mặc dù sự khó xử giữa họ đã phần nào lắng xuống nhưng Reinhardt vẫn do dự.

"Ừm... Có quá nhiều điều để nói nên tôi dường như không thể nói được gì."

"Thực ra tôi cũng cảm thấy như vậy," Adriana thú nhận.

Giống như Reinhardt, cô không biết phải bắt đầu từ đâu vì có quá nhiều điều họ đã trải qua.

Cả Ma vương và Adriana đều đã trải qua nhiều thử thách.

Nhưng trong số tất cả những câu chuyện của họ, không có câu chuyện nào mà họ có thể chia sẻ một cách vui vẻ.

"Cuối cùng, có quá nhiều điều tôi không biết. Tôi thậm chí còn không cố gắng tìm hiểu."

Cô đã trở thành người hành động theo mệnh lệnh của Ma vương, thông qua Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ.

Chỉ riêng điều đó thôi đã có vô số thứ có thể tưởng tượng được. Adriana không khỏi biết ý nghĩa của sự sa sút đột ngột của Eleion Bolton.

"VẬY, ngài Bolton..."

"Ông ấy còn sống."

"À, điều đó... tốt."

Adriana thở phào nhẹ nhõm.

Cũng như Adriana không biết nhiều về Rowan, cô cũng biết rất ít về Eleion Bolton.

Tuy nhiên, Adriana không thể không nghĩ rằng thật may mắn khi có người còn sống.

Nhìn Adriana thở phào nhẹ nhõm, Reinhardt cười cay đắng.

"Nhưng cả Ngũ Giáo Hoàng đều đã chết."

"...Cái gì?"

"Tôi không giết họ nhưng tôi ra lệnh giết họ."

"Tôi hiểu rồi..."

Adriana cúi đầu, vẻ mặt phức tạp.

Cái chết của các Giáo hoàng là một sự kiện quan trọng. Nếu tin tức như vậy được công khai, Adriana hẳn đã biết.

Sự nhầm lẫn gây ra bởi sự thay đổi Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ vẫn đang tiếp diễn, nhưng bằng cách nào đó cái chết của các Giáo hoàng vẫn được giấu kín.

Đương nhiên, điều này có nghĩa là các cấp trên của tôn giáo đều là những con rối hành động theo mệnh lệnh của Reinhardt, và sức ảnh hưởng của họ lớn đến mức thậm chí có thể che đậy cái chết của các Giáo hoàng.

Adriana đã mong đợi Reinhardt sẽ trải qua nhiều thử thách khác nhau, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ phải quyết định cái chết của ai đó.

Adriana biết tất cả những bi kịch này đều không nằm ngoài mong muốn của cả hai. Nhưng cuối cùng, việc quyết định ai sống ai chết trong hoàn cảnh không mong muốn này là điều tất yếu.

Đó là lý do Adriana không khỏi buồn bã.

Đối với Adriana, người cho rằng thật may mắn khi Eleion Bolton còn sống, Reinhardt thú nhận rằng anh ta đã ra lệnh giết người khác.

Đó hẳn là một lời cảnh báo không nên nuôi dưỡng bất kỳ ảo tưởng nào.

Adriana không hỏi lý do
Vì nói về nó và nghe nó sẽ là một chuyện đau khổ.

Và tự nhiên, khi đối mặt như thế này, có một người không khỏi nghĩ đến.

—Chó hoang của Irene.

Đó là tên cô ấy được gọi.

Họ chưa quen nhau được lâu.

Nhưng vướng vào sự can thiệp của các Thánh Hiệp Sĩ và Ngũ Đại Thần Giáo, Adriana trở thành con tin và sau đó được giải cứu.

Không còn nơi nào để đi, Reinhardt giao Adriana cho Băng Rotary.

Và Adriana không thể không trở nên rất thân thiết với Loyar.

Nhưng Loyar đó thực ra là Lycantrop.

Lycantrop, người đã thúc giục Adriana bỏ trốn vào thời điểm đó.

Cuối cùng, Loyar, người đã hy sinh để cứu Reinhardt và những người của Băng Rotary, không khỏi nhớ đến.

Tất cả họ đều đã chết.

Loyar nghĩ rằng cô ấy đang giữ bí mật tốt, nhưng hầu hết các thành viên Băng đảng đều biết Loyar là Lycantrop. Tất nhiên, các thành viên hắn đã ngầm biết Reinhardt không phải người bình thường.

Nếu bất kỳ ai trong số họ bất cẩn mở miệng, cả Loyar và Reinhardt đều sẽ không được an toàn.

Cả Reinhardt và Loyar đều không biết rằng họ đang giữ bí mật cho đến khi họ chết.

Tên của Loyar cũng vậy.

Và những người của Băng Rotary.

Cả Adriana và Reinhardt đều không nhắc đến nhau.

Nhưng chính sự im lặng kéo dài đã khiến họ không thể không biết đôi phương đang nghĩ gì.

Cả hai đều không cố ý khơi lại những câu chuyện buồn.

Bây giờ là lúc để suy nghĩ về tương lai.

"Mọi chuyện có thể ổn chứ?"

Sẽ không như vậy.

Adriana không thể không nhận ra rằng điều gì đó khác sẽ xảy ra sau Thảm Hoạ Cổng.

—Ma Vương và Đế Quốc.

Có điều gì đó đã xảy ra giữa họ rồi.

“Như mọi khi nó đã xảy ra, hoặc có thể không,” Reinhardt không đưa ra quan điểm tích cực.

"Tuy nhiên, tôi vẫn cố gắng làm nhiều nhất có thể."

"...Phải."

Adriana nhìn Reinhardt.

Kouhai vốn luôn thua kém cô rất nhiều, giờ đây đã ở vào một vị trí có sức mạnh khó hiểu và địa vị không thể tiếp cận được.

"Kouhai, tôi có mạnh hơn trước không?"

Trước lời nhận xét có vẻ vui tươi của Adriana, Reinhardt mỉm cười.

"Tôi cho là vậy."

"Tôi không dùng kiếm nữa mà đã dùng búa á?"

Để tiêu diệt quái vật, giờ đây cô sử dụng một chiếc búa khổng lồ thay vì một thanh kiếm.

Một chiếc búa khổng lồ mà người bình thường khó có thể nhắc nổi.

Với nó, cô không chém mà nghiền nát vô số quái vật.

Reinhardt gật đầu trước lời nói của cô.

"Tôi biết mà."

"...Hả? Sao cậu biết?"

"Tôi, tôi đã xem..."

Reinhardt, người đang do dự không muốn nói điều gì, cuối cùng đã bỏ cuộc và thở dài.

"Con mèo. Cô có nhớ nó không?"

"...Con mèo?"

Trước lời nhận xét bất ngờ, Adriana nghiêng đầu.

Ở nơi này, việc nhắc đến một con mèo bất ngờ chỉ có thể có một ý nghĩa.

Đôi mắt của Adriana mở to với một trực giác bất ngờ.

"Ồ, không thể nào."

"Đó là tôi."

"..."

Trước tiết lộ gây sốc, Adriana chỉ có thể đứng đó há hốc mồm.

Con mèo đen đột nhiên xuất hiện.

Biến mất rồi lại xuất hiện, ở lại một thời gian rồi lại biến mất.

Cuối cùng, con mèo đen cũng được Ellen mang về Temple.

"Thành thật mà nói, nó không hẳn giống một con chó... Ừm, được thôi, tôi thừa nhận điều đó. Nó hơi biến thái. Tôi biết điều đó. Tôi biết, nhưng..."

"Bằng cách nào đó."

Adriana cắt ngang nỗ lực giải thích của Reinhardt.

Reinhardt lặng lẽ nhìn chăm chăm vào Adriana.

Bất chấp câu chuyện kỳ quái, Adriana vẫn cười.

Mỉm cười, cô nhéo má Reinhardt.

“Không hiểu sao, con mèo đó thực sự thích cả Ellen và tôi.”

Thật kỳ lạ, chú mèo con lại đặc biệt yêu quý Ellen và Adriana.

Con mèo con sẽ ngồi trên đùi Adriana và ăn thịt khô, và nó sẽ không chống cự khi Ellen bế nó vào phòng cô.

Đó chắc chắn là trường hợp này.

Nếu con mèo là Reinhardt thì việc nó cư xử như vậy là hợp lý.

Sự thật đó đã bộc lộ rất nhiều điều.

Hành vi của con mèo cho thấy Reinhardt không hề thay đổi so với trước.

Anh vẫn thích Ellen và quan tâm đến cô, đó là lý do anh đến thăm cô với hình thức đó.

Và không chỉ trước mặt Ellen, mà cả trước mặt Adriana, con mèo đều ngoan ngoãn và cố gắng bám sát.

“Kouhai, chắc hẳn cậu rất nhớ không chỉ Ellen mà còn cả tôi phải không?”

"..."

Trước những lời trêu chọc của Adriana, Reinhardt, hay đúng hơn là Ma vương lúc này đang ở trong tình thế gần như không thể tiếp cận được, đỏ mặt.

Xấu hổ vì cảm xúc thật của mình đã bị phát hiện, anh dường như không biết phải làm gì.

Cuối cùng, ngay cả bây giờ, chính vì muốn nói chuyện với Adriana nên anh mới triệu tập cô như thế này.

“Cậu thật dễ thương.”

“Cô muốn tôi làm gì với chuyện đó...”

Nhìn Kouhai đỏ mặt, Adriana lần đầu tiên bật cười sau một thời gian.

Và rồi, cô ngạc nhiên vì chính mình đã cười.

Cô không thể nhớ lần cuối cùng cô cười như thế này là khi nào.

Nhận ra rằng đã có những ngày cô có thể cười như thế này khiến cô khó tránh khỏi bình tĩnh trở lại.

“Vậy, không có lý do cụ thể nào à?”

"Lý do?"

"Ừm, nếu có điều gì cậu muốn nói thì nó sẽ được nói ra ngay bây giờ. Nhưng có vẻ như không có."

Họ đã ôm nhau say đắm, lo lắng về việc nói điều gì đó không nên nói và đã trò chuyện một chút.

Vì vậy nếu có điều gì muốn nói thì đáng lẽ nó đã phải nói ra rồi, nhưng Reinhardt vẫn chưa nói gì về mục đích của mình.

"Theo một cách nào đó, lý do là không có lý do gì cả."

"Hừm?"

Reinhardt nhìn Adriana.

"Kể từ Thảm Hoạ Công, mọi việc tôi làm đều có lý do."

"..."

"Vì vậy, điều đó có nghĩa là không có việc nào được thực hiện vì tôi muốn."

Đó là bởi vì một cái gì đó là cần thiết.

Bởi vì anh phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Bởi vì anh phải thành lập một liên minh.

Bởi vì anh cần thông tin.

Bởi vì anh muốn sức mạnh của ai đó.

Để ngăn chặn một số thảm họa.

Để ngăn chặn cái chết của ai đó.

Hoặc, để giết ai đó.

Tất cả đều là những hành động hợp lý.

Nói chính xác hơn, thay vì lý do, đó là những hành động cần thiết.

Những việc mà Ma vương phải làm.

Anh đã hành động để đạt được những mục tiêu nhất định mà anh phải hoàn thành để đạt được mục tiêu mong muốn của mình.

Ngay cả những vấn đề liên quan đến Ellen cũng cần thiết, vì việc quan sát tình hình của Anh hùng sẽ giúp dự đoán các sự kiện trong tương lai.

Nhưng.

Anh không cần phải gặp Adriana.

"Trước khi mọi thứ kết thúc, tôi chỉ muốn làm điều gì đó vì mục đích đó. Điều gì đó không cần thiết hoặc không có lý do, nhưng tôi chỉ muốn làm điều đó."

"..."

Adriana cười nhạt trước lời nói của anh.

Anh chỉ đơn giản muốn gặp lại cô sau một thời gian dài.

Ma vương đã tìm kiếm Adriana chỉ vì điều đó.

“Đó có phải là lý do cậu đến gặp tôi không?”

"...Có lạ không?"

"Không, không có gì lạ. Thực ra tôi rất cảm kích."

Adriana đột nhiên duỗi tay lên trời, ngáp.

"Nhưng điều đó khiến tôi cảm thấy hơi đau khổ khi biết rằng mình không phải là người thực sự có ích gì."

"...Ý của tôi không phải như vậy."

"Nhưng đó là sự thật, sức ảnh hưởng của tôi không lớn, việc tôi có đứng về phía cậu hay không cũng không quan trọng, cho nên gặp tôi sẽ chỉ lãng phí thời gian từ góc độ của cậu. Tôi biết tôi yếu hơn cậu bây giờ. Cậu có nghĩ tôi ngu ngốc không?"

"..."

Cuối cùng, Adriana không phải là người trực tiếp tham gia vào kế hoạch lớn của mọi việc.

Dù mạnh hơn người thường rất nhiều nhưng cô vẫn yếu hơn vô cùng so với những người đưa ra quyết định lớn.

Cô ấy không có sức mạnh hay thẩm quyền.

Đó là lý do tại sao Ma vương không cần phải dành thời gian để tìm kiếm Adriana.

Mặc dù việc để mắt đến những nhân vật quan trọng khác có ý nghĩa riêng nhưng Adriana không phải là một trong số họ.

Adriana là người mà anh không cần phải sử dụng.

"Tuy nhiên, cảm ơn cậu đã nói rất hay, Kouhai của tôi. Nói rằng cậu muốn gặp tôi vì lý do cá nhân. Điều đó khiến tôi rất vui."

"..."

Cuối cùng, tất cả là về quan điểm.

Nó có thể được coi là một sự lãng phí thời gian.

Nhưng cũng có thể nói rằng anh đã bỏ lại những chuyện quan trọng để đi gặp người mà anh thực sự muốn gặp.

Adriana không khỏi vui mừng vì cô là người duy nhất anh tìm kiếm vì lý do cá nhân.

Reinhardt lặng lẽ nhìn Adriana.

"Thành thật mà nói, tôi đã rất sợ hãi."

"...Sợ hãi? Sợ cái gì?"

Đúng như Adriana nghĩ Reinhardt không thay đổi nhiều so với trước.

Ma vương không thể không nghĩ rằng Adriana đã đối xử với anh giống như trước đây, dựa trên thái độ của cô ấy.

"Tôi sợ cô đã thay đổi."

"...Ah."

"Mọi người đều đã thay đổi, cô biết đấy."

Đó là lý do tại sao cho đến bây giờ anh vẫn chưa đối mặt với Adriana, bởi vì thái độ và quan điểm của cô ấy có thể đã khác so với trước đây.

Ai đó đã thay đổi đáng kể, và sẽ thật kỳ lạ nếu họ không thay đổi chút nào.

Vì anh là người duy nhất hồi tưởng và nhớ lại quá khứ nên việc gặp lại Adriana có thể khiến cô nguyên rủa Ma vương, kẻ đã tạo ra thế giới như hiện tại.

Ma Vương nói anh sợ điều đó.

Không phải cái chết hay bất cứ điều gì khác, mà là nỗi sợ hãi rằng Adriana có thể nhìn anh với vẻ mặt nhăn nhó và nguyên rủa anh.

“Chỉ là cậu sợ thôi.”

"..."

"Chỉ là... và cậu vẫn còn sợ..."

Adriana như cảm thấy thương hại, cúi đầu rơi nước mắt.

Ma vương không khóc.

Anh chỉ nói về nỗi sợ hãi của mình với vẻ mặt nghiêm nghị, nói rằng anh chỉ sợ điều đó thôi.

Như muốn vứt bỏ đi vẻ ngoài yếu đuối của ngày hôm nay.

Anh kể về nỗi sợ hãi mà anh chưa từng kể với ai trước đây.

“Tôi không có mục đích cụ thể nào cả.”

"Phải."

“Nhưng khi tôi đến đây và gặp trực tiếp cô, một người đã xuất hiện.”

"Mục đích...?"

Reinhardt nhìn Adriana khi họ nói chuyện, tự hỏi điều gì đã đến trong đầu anh khi anh nói rằng anh đến mà không có mục đích cụ thể.

"Trốn khỏi đây."

"...Hử?"

“Đừng chiến đấu nữa.”

Đôi mắt của Adriana mở to trước nhận xét bất ngờ.

“Trở về Thủ đô Đế quốc, hoặc đi theo tôi. Mọi việc còn lại tôi sẽ lo, và những người khác cũng vậy.”

Giờ đây, chỉ còn một trận chiến nữa trong Thảm Hoạ Cổng.

Vì vậy, mục đích thúc giục cô không chiến đấu trong trận chiến cuối cùng đã lộ ra khi Ma vương đối mặt với Adriana.

“Kouhai của tôi."

Vẻ mặt của Adriana đanh lại.

“Cậu đang bảo tôi làm kẻ hèn nhất à?”

"Đúng vậy."

Anh không nói vòng vo, nhấn mạnh rằng đó không phải là sự hèn nhát hay đưa ra những lý do khác.

Đó là bởi vì cô ấy có thể sống sót trong trận chiến cuối cùng hoặc chết.

Chạy trốn trong sự hèn nhát và sống.

Ma vương không có ý định sử dụng Adriana, nhưng anh nói những lời như vậy vì muốn cô sống sót.

"Kouhai, thực lực của tôi có thể yếu, tôi có thể yếu hơn cậu, yếu hơn vô cùng so với những người mạnh mẽ khác, có lẽ cũng không có ý nghĩa gì lớn."

"..."

"Nhưng điều đó không có nghĩa là mong muốn làm điều gì đó của tôi là không đáng kể."

Mong muốn cứu được ai đó.

Mong muốn được giúp đỡ, dù chỉ một chút.

Kích thước sức mạnh của một người không quyết định kích thước trái tim của họ.

Trước lời nói của Adriana, Ma vương cắn môi.

Mỗi người đều có quyết tâm của riêng mình.

Cố gắng phá vỡ điều đó vì ham muốn của bản thân là sự kiêu ngạo.

Nếu Adriana muốn chiến đấu, anh có phải cưỡng bức cô rời khỏi chiến trường vì nó nguy hiểm không?

"Tuy nhiên, tôi có thể làm được nhiều hơn mức tôi có thể làm được."

"..."

Reinhardt không còn có thể gây áp lực với Adriana nữa.

Việc yêu cầu ai đó bước sang một bên vì lo sợ cho cái chết của họ đã đủ ích kỷ rồi.

Anh không thể ép ai đó rời đi nếu họ không muốn.

Tuy nhiên, như thể anh không thể chịu đựng được,

Adriana có thể thấy rõ vẻ mặt cho thấy anh muốn làm như vậy, ngay cả khi dùng vũ lực.

"Hứa với tôi."

"...Chuyện gì?"

"Hứa với tôi là cô sẽ sống sót."

Trước mặt Kouhai của cô, người nói những lời đó với vẻ mặt buồn bã,

“Cậu nghĩ tôi là ai chứ?”

Adriana mỉm cười và đáp lại những lời mà Kouhai của cô thường nói khi anh hành động như một kẻ ngốc.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

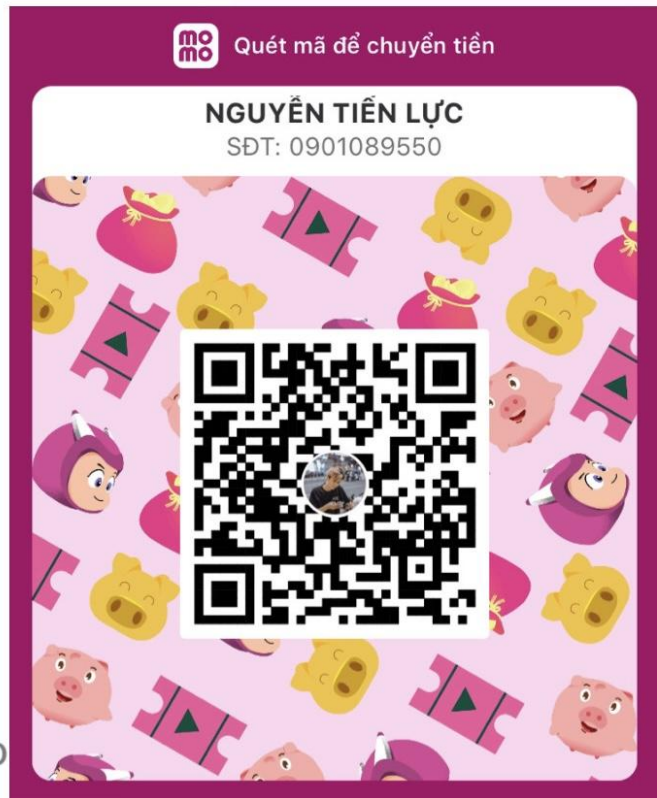
THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading